

Arrest

nr. 347 319 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2025 met referentnummer 125556.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 16 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 21 januari 2025. Het bevat geen inreisverbod en houdt geen verwijdering in van het grondgebied, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

De middelen lijken, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3 en 6 van het EVRM, waarvan hij in fine van zijn verzoekschrift gewag maakt, schendt. Deze onderdelen lijken bijgevolg onontvankelijk te zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gemotiveerd in rechte en in feite, zowel in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° als van de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt rekening gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoekers andersluidend

betoog mist manifest feitelijke grondslag. Verzoeker kan geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM verwachten vermits de bestreden beslissing geen einde stelt aan een bestaand verblijfsrecht. Verzoeker toont verder niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

Verzoeker houdt voor dat geen individueel onderzoek werd uitgevoerd naar zijn privéleven, persoonlijkheid of gedrag. De Raad ziet niet in wat de juridische grondslag is van verzoekers verwachting dat verweerder zou rekening houden met de laatst vermelde aspecten. Voor wat betreft verzoekers privéleven kan in de bestreden beslissing duidelijk gelezen worden: "Betrokkene verblijft sedert 1991 in België. Op 02.09.2011 werd hij van ambtswege afgevoerd. Twee aanvragen tot herinschrijving in 2015 werden geweigerd. Zij aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis werd op 28.11.2016 niet in overweging genomen wegens talrijke negatieve adrescontroles". Verder bevat de bestreden beslissing duidelijk afwegingen inzake artikel 8 EVRM m.b.t. zijn in België wonende volwassen dochter, ex-vrouw, oom, broer en zus. Verzoeker kan deze afwegingen niet aan het wankelen brengen met zijn simpel betoog dat hij sedert 1991 hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd en dat hij hier jarenlang verblijft met zijn familie en in het bijzonder zijn dochter. Verzoeker concretiseert 'zijn nieuw opgebouwde leven in België' niet en toont niet aan dat hij afhankelijk is van zijn volwassen dochter of andere familieleden zodat geen beschermenswaardig privé-of gezinsleven wordt aangetoond. . Verzoeker gaat nergens in concreto in op de motieven die in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden en toont dan ook niet aan dat ze kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 8 EVRM zijn. Nergens zet hij uiteen met welke specifieke omstandigheden verweerder geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker wijst erop zijn woonplaats altijd kenbaar te hebben gemaakt. Los van de vraag hoe dit een impact kan hebben op de bestreden beslissing, bevat het administratief dossier verschillende onderzoeken van de reële hoofdverblijfplaats, waarbij telkens een negatieve woonstvaststelling werd geconstateerd, die dus het omgekeerde staven.

Wat betreft het aangehaalde argument van verzoeker dat uit zijn gedragingen blijkt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en nooit een crimineel verleden heeft gehad, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing verzoeker zulks ook niet verwijt zodat de pertinentie van dit betoog niet kan ingezien worden.

Voor het overige getuigt het betoog van onbegrip voor de bestreden beslissing dat haar niet aan het wankelen kan brengen."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

M. DREESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DREESEN

M. EKKA